

Як одноріжка вкладалася спати

До казкової долини вже підкрадалася ніч, а маленька одноріжка Люсі ніяк не могла заснути. Її ніжки те й робили, що дригалися та били копитцями. Голова крутилася навсібіч, і від того куйовдилася грива. Маленький чарівний ріг ні з того ні з сього починав світитися, а очі Люсі знову й знову розплющувалися. Бабуся дочитала казку, позіхнула та поправила ковдру.

— Ніжки-ніжки, чому не спите? Що ви сьогодні робили? — запитала вона.

— О-о-ох, бабуся... — відповіла за ніжки Люсі. — Ми всенький день стрибали казковою долиною, наздоганяючи Тома. Який же він прудкий одноріг!

— Ну тоді вам неодмінно слід перепочити, — мовила бабуся, — щоб набратися сил і наздогнати завтра Тома. Я певна, він уже давно спить.

І ніжки ще разочок стукнули копитцями, а тоді вклялися й заспокоїлись.

— Гриво-гривонько, а ти чого не спиш? Що ти сьогодні робила?

— Ой, бабусенько, — почувся тоненький голосок Люсі, — уранці я трохи змочла від дощу, потім сушилася під сонцем, тоді мене скуйовдив вітер. Увечері я качалася в траві, а згодом мама витягала з мене листя.

— Тепер ти дуже гарна, — тихо сказала бабуся. — Відпочивай. А завтра, якщо хочеш, я сплету для тебе красивий віночок із фіалок.

Бабуся погладила онуці гриву. Голова одноріжки повернулася набік, а очі самі самою заплющилися.

— Ну а ти, маленький рогу, що сьогодні робив? — прошепотіла бабуся.

Та ріг нічого не відповів. Він так натомився за день, що вже не світився й міцно спав. Бабуся тихенько поцілувала Люсі в чарівний ріг і теж пішла відпочивати.

Добраніч, одноріжко!

Попроси свої ніжки та ручки заспокоїтися, поклади голівку на подушку. А тепер заплющуй оченята й міцно-міцно засинай.

Дві шкарпетки

Шкарпетка Киця і шкарпетка Фея потоваришували. Їхня господарка Марися дуже любила котиків та фей. І ніяк не могла визначитися, кого ж вона любить більше. Тож одного ранку дівчинка вирішила носити одну шкарпетку з кицею, а іншу — із феєю. А батьки й не заперечували. Та поки мама з Марисею були в крамниці, зненацька пішов дощ.

— Доню, швиденько додому! — гукнула матуся.

Дівчинка чимшвидше помчала на самокаті до свого під'їзду й не помітила велику калюжу.

— Ой-ой-ой! — запищала шкарпетка Фея. — Мої крильця змокли.

— Фр-р-р... — повела носиком шкарпетка Киця. — Я води боюся!

Удома Марися з мамою повісили пару подружок сушитися на балконі.

— І як же я тепер гулятиму? — схлипнула Марися. — Без своїх шкарпеточок...

— А ти зазирни в шухляду й пошукай такі самі, — запропонувала мама.

— Ой, правда! — зраділа дівчинка.

Увечері Марися вигулювала двох нових подружок. Точнісінько таких, як і ті, що лишилися сушитись.

— Ми з тобою завжди разом! — підморгнула шкарпетка Киця на балконі своїй найкращій подружці.

— Хоч мокрі, хоч сухі! — кивнула задоволено шкарпетка Фея. — А завтра знову підемо гуляти.

Як добре, коли друзі разом!

Другом може бути хто завгодно:
м'який ведмедик, машинка чи навіть шкарпетка.
Хай сьогодні вночі тобі насниться найкращий друг!

